

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3516/2024
28.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров, Јасмине Симовић, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Лазаревић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде, коју заступа законски заступник Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1213/24 од 10.04.2024. године, у седници одржаној 28.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1213/24 од 10.04.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1213/24 од 10.04.2024. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3418/22 од 28.11.2023. године, ставом првим изреке тужена је обавезана да тужиоцу на име неискоришћеног одмора у току рада за период од 17.11.2019. године до 30.09.2022. године исплати новчане износе са законском затезном каматом, означене у ставу првом изреке. Ставом другим изреке тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове поступка од 137.441.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђени износ парничних трошкова од пресуђења 28.10.2023. године до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1213/24 од 10.04.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и другом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, на основу члана 404. ЗПП, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права.

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде на име неискоришћеног одмора у току рада у сменама у трајању од по 12 сати, на пословима стражара у Окружном затвору у ..., који не дозвољавају прекид рада без одговарајуће замене коју тужена није обезбедила. О овом праву тужиоца и висини тражене накнаде судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у предметима са истим или битно сличним чињеничним и правним стањем, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Такође, неосновано је позивање ревидента на другачији правни став изражен у пресуди Врховног суда Рев 2 3899/19 од 19.02.2020. године, будући да се та пресуда не заснива на истом или битно сличном чињеничном стању. У том предмету ради се о послу који се не обавља непрекидно у току читавог дневног и ноћног рада, односно који не дозвољава прекид рада.

На основу изложеног, Врховни суд је применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП, одлучио као у ставу првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд налази да изјављена ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије оцењује се на основу члана 403. став 3. истог закона, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како је тужилац тужбу поднео 17.11.2022. године, вредност предмета спора од 241.061,92 динара (члан 28. ЗПП) не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, изјављена ревизија није дозвољена.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у другом ставу изреке.

На основу одредбе из члана 165. став 1. ЗПП, ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији јер са ревизијом није успео, а применом чл. 153. и 154. ЗПП и захтев тужиоца јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић